

Syssellinget

Et spillested i Hjørring

Jeg har været der to gange. Første gang efteråret 1980, hvor Povl Dissing optrådte alene på scenen, anden gang, sent efteråret 1986 til en koncert med Palle Mikkelsen, Niels Henning Ørsted Pedersen og Kenneth Knudsen.

I 1980 var vi tre fyre, der overnattede i Hjørring på et billigt internat, hvor dørene blev lukket tidligt på aftenen. Vi kom fra Odense på vej til Skagen for at se Anchers hus, opsøge lidt af auraen omkring skagensmalerne, som en af fyrene på turen var optaget af på daværende.

Jeg havde siddet bag i en Morris 1000, hørt "Breakfast in America" af Supertramp hele vejen og læst Herbert Marcuses "Endimensionale menneske".

Det var for tidligt at sove, da vi var kommet ind på internatet, så vi sneg os ud af vinduet, som vi lod stå åbent, så vi kunne komme ind igen, fandt Syssellinget, hvor der tilfældigvis var koncert med Poul Dissing. Han var lettere beruset, behøvede ikke at spille sig selv for at være det, som han sad der ensom og forladt med sit lille publikum og savnede Benny Andersen, fordi, som han sagde; "Nogle gange kommer Benny og lukker op inde fra".

Jeg var allerede et nostalgisk væsen, og det gav et sug af længsel i mig, når jeg hørte den lokale dialekt omkring mig. Den første voksne kvinde, som jeg virkelig ville som 17-årig, var fra Hjørring. Der var gået 3 år, og det var allerede længe siden i 1980.

I 1986 var jeg på Vrå Højskole nogle måneder. Mig og en pige, hun var døv på det ene øre, rejste med toget til Hjørring for at høre Kenneth Knudsen, Palle Mikkelsen & Niels-Henning Ørsted Pedersen. Det var store navne til den lille scene, og vi udgjorde en stor del af publikum. Derfor virkede det så respektløst og påfaldende, at hun hele tiden sad og vendte ansigtet bort og øret til de optrædende, og det virkede direkte uhøfligt, da vi var nødt til at forlade koncerten før den var slut, for at nå det sidste tog fra Hjørring til Vrå.

Hendes rigtige kæreste gik på musikkonservatoriet i Kbh. Han vidste en del om min underviser i klassisk guitar, der fik undervisning i at undervise mig i klassisk guitar på musikkonservatoriet i Odense, når han underviste mig. Det var sært at få et perspektiv på min lærer på

den måde, at få ham omtalt af en fra den noget minimale personkreds, som arbejdede seriøst med den klassiske guitar i DK på daværende. Min tilgang til instrumentet ændrede sig på højskoleopholdet og jeg holdt helt op med at spille, fordi de lange negle irriterede mig. Først 37 år senere har jeg taget instrumentet op igen. Jeg var kommet til Segovias skalaøvelser, minor and major diatonic scales. Dem burde jeg have lært mig lidt før den gang, fordi den systematiske gennemgang af de 24 tonearter som daglig øvelse er den direkte vej ind i hele den vesterlandske musiktradition. Evnen til at improvisere, finde melodier og flerklange i en sammenhæng lettes gigantisk med skalaøvelserne.

Hun var virkeligt giraffen, som jeg holdt mig fint på afstand af, modsat en anden, der fes forvirret rundt på højskolen, fordi han havde fået at vide, at han skulle holde sig væk, når den rigtige var på besøg. Henrik bragte et ordsprog op i mig, som jeg havde fra min niece; "Gå nu Hen-rik, og gi-raffen vand!".

Jeg gjorde ikke Henrik til grin, og jeg holdt mig fra giraffen, selv om det var meget tæt på at gå galt. Til en fest, hvor Henrik vist ikke rigtigt var, hvad han havde været, sad hun over for mig på gulvet ind til festlokalet. Vi var klædt ud, jeg havde rødt stramtsiddende tøj på med et hvidt papirslips. Hun sagde, at jeg så godt ud, trak mit ansigt ned mod sig, indtil slipset knækkede. "Hov," sagde hun. "Det gør ikke noget" sagde jeg, og gik op til mig selv for at klippe et nyt. Men jeg kom ikke ned igen den aften. Hun kunne have gjort mig glad nogle timer, en dag eller uger, hvis hun ville. Men så ville jeg nok være kommet noget til skade, følelsesmæssigt.

Miles Davis var helt oppe i tiden. Jeg kan simpelthen ikke klare at høre hans hit fra 1986, fordi det sætter mig ind i situationen på højskolen i en grad, som gør mig totalt klaustrofobisk. Det er lige så stærkt, som det var for mig at komme ind i mit værelse hos mine forældre i 1990 efter et længere ophold i udlandet. Det var så klaustrofobisk, så jeg fra da af var nødt til at sove i haven i et telt, når jeg var hos dem.

Danmark er som en miniput verden. Da jeg fx kom gående med giraffens navnesøster på studenterhuset ikke langt fra Rundetårn på Købmagergade i Kbh. en aften to år efter at jeg var til min sidste koncert på Sysseltinget, sad giraffen alene ved et bord midt i det hele. Hendes navnesøster havde et horn i siden på mig, fordi jeg havde brændt hende af i Spanien til fordel for en anden, og hun havde planlagt at vi skulle lære hendes kæreste at kende den aften, hvor vi skulle mødes til en koncert på Studenterhuset. Hendes plan var nok, at jeg skulle opleve jalousien ved at se hende med ham Jens, som hun officielt kom sammen med, men som vi begge to vidste var et afsluttet kapitel. Strategien virkede ikke, fordi min oprigtige glæde ved

at møde giraffen faktisk fik mig til at glemme giraffens navnesøster flere minutter, hvor hun stod og flandrede i det fri ved siden af mig, uden at være præsenteret end sige nævnt. Vi satte os ved siden af giraffen, der hele tiden så væk fra sin søster på grund af sit handicap, og min omtale af søsteren som "hende der" fik giraffens navnesøster op i det røde felt to gange. Giraffen og jeg forlod stedet sammen, og hendes søster sad alene uden sin Jens, der aldrig kom.

Jeg kunne godt lide begge to. Der var ingen intention om at skabe jalousi fra min side. Men jeg blev aldrig fortrolig med nogen af dem, og min tid i Kbh. stoppede, fordi jeg ikke gad studere filmvidenskab alligevel. Jeg tog til Odense og skrev mit speciale.

I begyndelsen af 1989, hvor jeg boede hos mine forældre igen, havde klaustrofobien ved mit barndomshjem ikke meldt sig endnu. Vores kat, Pusser, afslørede sig på togstrækningen mellem Hjørring og Vrå. I november 1986 - hvor jeg havde været hjemme og markere de nordmannsgran, der skulle sælges som juletræer det år fra den plantage, som jeg havde etableret i 1978 - havde Pusser været endog meget kærlig og fokuseret på mig og mine sko inden jeg tog afsted igen til højskolen i det nordlige Jylland. Først lidt efter Hjørring opdagede jeg, hvorfor Pusser var så imødekommende og opmærksom på mig og mine sko. Jeg syntes, at min ene sko var lidt trang og varm ude i spidsen, så jeg tog den af. Til min forskrækkelse, så var sokken om min storetå helt rød af blod! Jeg tog den af, og konstaterede, at tåen ikke fejlede noget. Så rystede jeg skoen lidt, og ud faldt en død mus! Jeg var alene i kupeen, men udbrød alligevel; "Pusser, din dumme kat"!, som om der var nogen til stede.

Når vi mennesker ytrer os sprogligt, så er vi allerede ude ved den anden, dvs. hos en potentiel modtager af budskabet.

Mit ophold på højskolen var valgt til med det formål at give mig tid til at læse og spille sammen med andre. Giraffen var sammen med andre kvinder med i en teatergruppe, der optrådte med stor succes på skolen. En af dem kom en dag ind og bad om et citat fra min oversættelse af "Sein und Zeit", som jeg nørkede med gennem hele opholdet. Det overraskede mig positivt, at hun var så interesseret i mit projekt, men det var først, da de lavede en parodi på mig til stor glæde for hele skolen, at jeg forstod, hvad den opmærksomhed, som jeg havde fået, kom af. Erna, Erna, Erna og Irma, som gruppen hed, lavede en fin og kærlig parodi på mig. Heideggers og mit sprog var så hjælpeløst indavlet i den sammenhæng, som skolen udgjorde. Og de fire dejlige tøser afslørede det ekstremt imødekommende ved simpelthen at læse noget af det op, som jeg havde skrevet!

Skolen stillede op med et hold til indendørs fodbold. Vi laskede de lokale og jeg fik en pris for turneringens bedste mål. Da jeg skulle op

og have min pris, bad mikrofonholderen ham den langhårede med de runde briller om at komme op til bordet. Jeg var i rigtig god fysisk form og mit sammenspil med en iransk flygtning, som havde været på Irans landshold, var en ren fornøjelse. Jeg kunne ramme ham i hullerne i de nordjyske forsvar, og der kom mål ud af det på stribet og mine egne øvelser kunne se ud som rent blåt.

Et par uger efter var bøtten vendt. Erna eller Irma stod og så på, da jeg i et forsøg på at nikke til bolden blev ramt på næsen i stedet. Hun grinede ondt og det gjorde pisse ondt i næsen og i sjælen. Hun var kun til piger, fandt jeg ud af senere, og forstod først meget sent, hvorfor det ikke var rart at snakke med hende, selvom hun var både intelligent og humoristisk.

Sproget har altid forekommet mig langsommeligt og løgnagtigt. Jeg cyklede til Hjørring for at finde en bog på det lokale bibliotek om stenografi, fordi jeg havde en ide om, at man måske kunne lære at skrive på en måde, der gengav situationer på en hurtig og detaljeret måde. Det var en dårlig ide. Men jeg opdagede på turen, at de neoliberale venstrefolk havde efterladt et lokalt bibliotek stort set uden bøger, fordi man af klart ideologiske grunde brugte sin indflydelse med det formål performativt at bevise, at offentlige gratis ydelser ikke findes.

Sysseltaget, som ikke kunne bære sig selv økonomisk, var et kæmpe aktiv for lokalsamfundet og kulturen i det Nordjyske. Grunden til at Danmarks kulturelle koryfæer optrådte på stedet lå i deres velvilje over for egnen, og stedet har iflg. lokalarkivet indirekte givet også pengeøkonomisk overskud.

Når man googler Banegårdspladsen 2 og ser kortet over området, skinner det igennem, at det er de samme kommercielle internationale og nationale kæder, som sidder på markedet her såvel som alle andre steder i landet.

De ting, som erhvervslivet sysler med, og som man forholder sig til på tinge her i det lille nordeuropæiske monarki, er så gennemsyret af lønarbejdsetik, institutionel bevidsthed, finanssektorens markedsendogent skabte efterspørgsel (penge) og simpel sprogligt formet tingslogik, at kun forfængelighedens ideologi er tilbage.

Det kan næppe lade sig gøre at forklare det, formidle det sprogligt. Men jeg kan stadig sige, at her var jeg. Der er andre, der kan bevidne det, for de var der også. Det er ikke sikkert, at vi oplever det samme ved de samme begivenheder, men vi kan bekræfte det samme i tid og rum ud fra hver sin sande oplevelse.

Den konkrete tilstedeværelse og den intentionalitet, der præger vores tilgang til os selv og alt andet, adskiller vores væren fra det, som er den kunstige intelligens' domæne.

Jeg kan personligt have det svært med at høre musik, fordi det nogle gange sætter sig på hjernen, så jeg ikke kan få det ud igen. Øvelserne på mit instrument kan jeg derimod godt leve med, fordi de sigter lidt ud imod noget, som aldrig rigtigt kommer i mål, og som derfor heller ikke er så fikt og færdigt, at det bliver stående på en hylde uden at ville flytte sig igen.

Jazz af den slags, som Danmark har været centrum for gennem mange år, bl.a. med dem vi hørte på Sysseltinget, er på samme måde gennemsyret af en form for intentionalitet, som aldrig bliver færdig og som derfor heller ikke kan kommercialiseres rigtigt, tingsliggøres i pengeøkonomiens tjeneste.

Det er yderst sjældent, at en jazzmusiker ender op som Miles Davis, der fik kæmpe kommerciel succes, dvs. han blev i situationer den forfængelige nar, jeg oplevede til en koncert i Barcelona i 1989, hvor jeg var sammen med Erik, en to meter høj sømand, der var gået i land. På et tidspunkt, hvor Miles havde stillet sig konsekvent med ryggen til publikum og fotografer i en rum tid, for kun symbolsk at trutte lidt i hornet en gang imellem til den koncert, som hans medmusikanter bar alene på deres relativt ukendte skuldre, stillede sømanden sig op i sin fulde højde og råbte "blærerøv" ud over havet af noget lavere sorthårede spaniere. Alle kunne høre det, men det var kun mig, der forstod budskabet under den lille pause i musikken.

Det var så sandt, etnisk, uakademisk, det han udtrykte, og som vi alle følte ved den prisvindende kunstners adfærd.

Dialekten fra det nordjyske minder mig om modsætningen til den mentalitet, der spreder sig fra den nye verden i disse timer og dage:

Kirk fue un *bully* [supremacista](#) que normalizó el discurso de odio, un reaccionario evangélico defensor de la [sumisión femenina](#) y la persecución de [personas trans](#), [queer](#) e [inmigrantes](#).
<https://elpais.com/opinion/2025-09-16/contra-la-canonizacion-de-charlie-kirk.html>